

РЕШЕНИЕ

№ 2967

гр. София, 15.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 30 състав,
в публично заседание на 14.05.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Любка Петрова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **13887** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.215 от Закона за устройството на територията (ЗУТ).
Образувано е по жалба на собствениците в ЕС „К. А. I“ № 10, вх. А и Б, с адрес [населено място], [улица], представлявани от управителя на ЕС Ч. Д., чрез пълномощника адв. Х. Т., против Заповед № РА-18-43/30.10.2019 г. на Главния архитект на Столична община.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е необоснована незаконосъобразна като постановена при съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и с целта на закона. Считат, че еднораменната подвижна бариера, която е разпоредено да бъде премахната не представлява преместваемо съоръжение или елемент на градското обзавеждане по смисъла на раздел IX, глава трета от ЗУТ. За поставянето ѝ не е необходимо разрешение за поставяне по ред, установен с наредба на общинския съвет или за общински имоти въз основа на схема, одобрена от главния архитект на общината. Молят процесната заповед да бъде отменена. Претендират направените по делото съдебно-деловодни разноски.

В проведеното съдебно заседание, жалбоподателите, редовно уведомени, се представляват от адв. Т., който поддържа, че не е налице такова съоръжение, което подлежи на премахване съгласно издадената заповед. Твърди, че бариера съществува, но тя не може да се заключва и се отмества с ръка. Целта на поставянето ѝ била да не паркират коли вътре в двора на живущите. Представя списък на разноските.

Ответникът – Главния архитект на Столична община, се представлява от юрк. Л., който оспорва жалбата и счита същата за неоснователна и недоказана. Моли съда заповедта да бъде потвърдена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

Административен съд София-град, Второ отделение, 30-ти състав, след като прецени доводите на страните и представените писмени доказателства приема за установено следното от фактическа страна:

На 15.07.2019 г. е била извършена проверка на място и по документи на преместваем обект „Преграждение, представляващо еднораменна подвижна бариера“, находящ се в УПИ Х, м. „Центъра“, кв. 473, с административен адрес: [улица], вх. Б, район „С.“ – СО. В хода на проверката служителите на Дирекция „ОСК“ установили, че в обема на прохода на съществуваща сграда с горепосочения адрес, свързващ двата входа на сградата в ляво от входната врата на вх. Б била поставена еднораменна подвижна бариера от лека метална конструкция с дължина около 1.30 м., която чрез планка е закрепена конзолно за фасадата на сградата. Бариерата не била захранена с ел. енергия и не стъпвала върху терена, като същата е с обслужваща дейност за достъпност на паркираните МПС във вътрешния двор.. Обектът възпрепятствал свободния достъп до УПИ Х, м. „Центъра“, кв. 473, с административен адрес: [улица], вх. Б, район „С.“ – СО, който бил частна общинска собственост, съгласно АОС № 887 от 05.05.2011 г. Според проверяващите преместваемия обект е поставен без издадено разрешение за поставяне, съгласно чл. 56, ал. 2 от ЗУТ.

За резултатите от извършената проверка е съставен Констативен протокол № РСЦ19-ВК08-351/15.07.2019 г., в който са отразени констатациите по-горе, връчен по надлежния ред. В законоустановения 7-дневен срок не е постъпило възражение.

Въз основа на горното, Директора на Дирекция „ОСК“ издал оспорената в настоящето производство заповед, с която било наредено премахването на процесния преместваем обект.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима, като подадена от надлежна страна, адресат на обжалваната заповед, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган. Компетентността на Директора на Дирекция „Общински строителен контрол“ произтича от правомощията по ЗУТ, предоставени му със Заповед № СОА19-РД09-934/01.07.2019 г. на Кмета на СО, с която е изменена и допълнена Заповед № СОА17-РД09-622/19.06.2017г. на Кмета на СО.

Издадена е в изискуемата писмена форма и съдържа всички реквизити по чл.59, ал.2 АПК, при издаването на акта са спазени административно-производствените правила. Съгласно чл. 57а, ал. 2 от ЗУТ обстоятелствата по ал. 1 се установяват с констативен акт, съставен от служителите по чл. 223, ал. 2 от ЗУТ.

В хода на административното производство не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила от категорията на съществените, които да са ограничили правото на защита на оспорващите и да са препятствали правото им адекватно да я организират. Съгласно трайно установената практика на Върховен административен съд, съществено е това нарушение, наличието на което да повлияе

върху съдържанието на акта, т.е. ако това нарушение не е допуснато, би се стигнало до постановяване на акт с различно съдържание. Оспорващите са уведомени за започналото административно производство, препис от съставения Констативен акт им е връчен като в рамките на това производство им е била дадена възможност да подадат възражения срещу него, но те не са се възползвали.

Оспорваната заповед обаче е издадена в противоречие с материалноправни разпоредби, което да води до незаконосъобразност на оспорения акт по смисъла на чл.146, т.4 от АПК.

Издадена е на основание чл. 57а, ал. 1, т. 1, ал. 3, ал. 4 и ал. 7 от ЗУТ във връзка с чл. 56 от ЗУТ, във връзка с Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационните и монументално-декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община /НПОРИМДЕРДТСО/. Същите касаят премахване на поставени преместваеми обекти, извършени без разрешение за поставяне. Спорният по делото въпрос е дали процесната бариера е преместваем обект. Съгласно чл. 56, ал.1 от ЗУТ върху поземлени имоти могат да се поставят преместваеми увеселителни обекти, преместваеми обекти за административни, търговски и други обслужващи дейности и преместваеми обекти за временно обитаване при бедствия. В текста на ал. 2 е регламентирано, че за обектите по ал. 1, т. 1 и 2 се издава разрешение за поставяне въз основа на схема и проектна документация, одобрени от главния архитект на общината. Анализът на така цитираните правни норми обосновава извод, че наличието на разрешение за поставяне се явява задължително само по отношение на преместваемите увеселителни обекти и тези с предназначение за административни, търговски и други обслужващи дейности. В конкретния случай, дори въпросния обект да притежава характеристиките на преместваем обект по смисъла на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ, то същия не е с предназначението по чл. 56, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУТ, поради което и по аргумент на противното, за неговото поставяне не се изисква регламентираното в чл. 56, ал. 2 от ЗУТ разрешение за поставяне, въз основа на схема и проектна документация. В този смисъл и след като процесния обект няма предназначението на преместваемите обекти по чл. 56, ал. 1, т. 1 и т. 2 от ЗУТ, то за неговото поставяне не се изисква разрешение, както неправилно и незаконосъобразно е приел административния орган. На следващо място разпоредбата на чл. 64 от ЗС е императивна и създава ограничение за собственика на земята да я ползва изцяло, когато в нея са построени сгради, собственост на лица, които не притежават права върху терена. Правото на собственика да ползва земята, върху която е построена сградата, произтича от чл. 64 от ЗС и не се нуждае нито от повторно учредяване, нито от изрично отделно признаване.

По делото липсват данни в хода на административното производство от страна на административния орган да е изследван въпроса дали поставената бариера попада в обхвата на необходимото ползване на земята за пълноценно използване на кооперацията, съгласно чл. 64 от ЗС. Липсата на данни за осъществена от страна на административния орган преценка относно установеното в чл. 64 от ЗС право на ползване на земята по отношение на собствениците на обекти в ЕС, съставлява нарушение на основното правило в административното производство, установено в чл. 35 от АПК, задължаващо административния орган да изясни всички факти и обстоятелства от значение за случая преди издаването на административния акт. Нарушаването на това правило в случая има за последица и неправилно прилагане на

материалния закон, тъй като упражняването на правото на ползване на терена, съгласно чл. 64 от ЗС, с оглед акцесорния му характер спрямо правото на собственост върху кооперацията не се нуждае от повторно учредяване, респ. отделно признаване, каквато е целта на разрешението за поставяне.

След като бариерата не е обект по чл. 56, ал. 1 и чл. 57, ал. 1 от ЗУТ, то същата не може да бъде премахната по реда на чл. 57а, ал. 3 от ЗУТ, поради което следва да се приеме, че след като се е разпоредил в този смисъл, Главния архитект на СО е издал един незаконосъобразен акт, който следва да бъде отменен.

При този изход на спора, на основание чл.143, ал.1 от АПК и предвид направеното своевременно искане в полза на жалбоподателите следва да се присъдят направените по делото разноски. Съгласно представен списък по чл. 80 от ГПК /л. 37 от делото/ жалбоподателите претендират разноски в размер на 820 лева, от които: 20 лева – заплатена държавна такса и 800 лева – заплатено адвокатско възнаграждение съгласно Договор за правна помощ от 14.02.2020 г. /л. 36 от делото/. Съдът намира за основателно възражението на ответната страна за прекомерност на претендирания размер на адвокатското възнаграждение. Като съобрази, че делото не се отличава с висока степен на фактическа и правна сложност и е приключило след провеждането само на едно открито съдебно заседание, съдът преценява, че в полза на жалбоподателите следва да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение, изчислено съобразно чл. 8, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в минимален размер от 600 лева.

Воден от горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК Административен съд София град, Второ отделение, 30 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Заповед № РА-18-43/30.10.2019 г. на Главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ОБЩИНА да заплати на собствениците в ЕС „К. А. I“ № 10, вх. А и Б, с адрес [населено място], [улица] сумата в размер 620 лева /шестстотин и двадесет/ лева, представляващи направените по делото разноски.

Решението е окончателно и не може да бъде обжалвано на основание чл. 215, ал.7, т. 4 от ЗУТ.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: